

ASPIRIT ANIMALS™

Garth Nix en Sean Williams

Overal gevaar

Vertaald door Maria Postema

LEOPOLD / AMSTERDAM

Het Grote Bamboedoolhof

Het bamboe rees hoog boven Meilin uit, heel hoog; het hield het zonlicht tegen en wierp donkere schaduwen over de twee smalle paden die elkaar op de grond kruisten. Meilin bleef staan en keek boos naar de zoveelste splitsing in het Grote Bamboedoolhof, weer een punt waarop ze moest kiezen. Ze weigerde toe te geven, ook aan zichzelf, dat ze een paar kilometer geleden een verkeerde afslag had genomen en nu hopeloos verdwaald was.

Het had zo'n goed idee geleken toen ze had bedacht dat ze via het Doolhof naar Zhong kon gaan. Het bamboebos was speciaal aangelegd als verdedigingswerk waar de Muur niet liep en alleen bepaalde koeriers en ervaren legerleiders kenden de geheime wegen door het kilometerslange, vijftien meter hoge Doolhof. Meilins vader, generaal Teng, kende die wegen natuurlijk ook, en lang geleden had hij Meilin verteld welke route je vanaf de noordingang moest nemen.

‘De eerste tien keer telkens links,’ fluisterde Meilin tegen zichzelf. ‘Dan tien keer rechts, dan links, rechts, links, links, links, links, rechts, rechts, rechts.’

Maar ze had precies gedaan wat haar vader had gezegd en toch was ze nu níét aan de andere kant van het Doolhof. En erger nog, ze had erop gerekend dat ze er een dag over zou doen, want dat was de tijd die ervoor stond. De leren waterzak die ze in een beekje bij de ingang had gevuld en de twee rijstkoeken hadden ruim voldoende proviand moeten zijn.

Inmiddels was de derde dag aangebroken. Haar waterzak was leeg en de rijstkoeken kon ze zich al bijna niet meer herinneren.

Ze had een tocht van een week per boot en karavaan dwars door Eura achter de rug, waarbij ze zich regelmatig had verstopt in stoffige kisten en scheepsruimen vol ratten, en nu zat ze vast in dit Doolhof. Het frustreerde haar dat het niet lukte en ze had honger en dorst. Alleen de vage hoop dat haar vader misschien nog leefde, en dat zij misschien lang genoeg kon blijven leven om hem te vinden, hield haar op de been.

Boos sloeg Meilin met haar stok tegen de dichtstbijzijnde bamboestengel, met zo veel kracht dat ze de tien centimeter dikke stam omhakte. De plant viel tussen zijn burens op de grond, maar het was zo'n dichte haag dat eentje minder geen enkel verschil maakte. Om zich heen zag ze alleen maar vreselijk hoog bamboe, het smalle pad en de zon hoog in de lucht.

Voor het eerst bekwam Meilin de gedachte dat ze misschien wel zou sterven in het Doolhof. De dochter van generaal Teng, die in een bamboebos omkwam van de dorst! Wat een verschrikking!

Toen werd ze afgeleid door jeuk op haar hand. Ze trok haar mouw omhoog en keek naar de tatoeage van een slapende panda. Ze had haar totemdier Jhi in rusttoestand gelaten in het Grote Bamboedoolhof, uit angst dat de panda haar zou ophouden. Maar ondertussen was dat wel het laatste waar Meilin zich druk om maakte.

'Kom dan maar!' beval Meilin. 'Maak je maar eens nuttig. Misschien kun je wel een uitweg door het bamboe voor ons éten!'

Ze zag een lichtflits en plotseling bewoog er iets. Er drukte iets zwaars en harigs tegen haar zij toen Jhi tevoorschijn kwam en tegen haar aan leunde, waardoor ze in het bamboe naast haar werd gedrongen. De stengels schudden.

'Hé, pas op,' waarschuwde Meilin. Er viel iets op haar gezicht. Ze dacht dat het een kriebelbeestje was en veegde het weg, maar toen voelde ze nog meer van hetzelfde spul langs haar hand strijken. Ze keek omhoog en zag tere witte bloemen van de hoge bamboetoppen vallen, als kleine, warme sneeuwvlokjes.

Bamboebloemen.

Meilin had nog nooit bamboebloemen gezien. Ze wist dat de planten slechts om de vijftig, zestig of zelfs honderd jaar bloeiden, en dat ze daarna afstierven. Alle bamboeplanten, allemaal tegelijk.

‘Het Doolhof gaat dood,’ fluisterde ze terwijl ze naar de toppen van de stengels staarde. Al het bamboe dat ze zag stond in bloei. Binnen een week of twee zou het uitdrogen, barsten en omvallen. Voor die tijd zou de bosgrond bezaaid zijn met bloemen, die grote groepen ratten en andere dieren zouden aantrekken voor een feestmaal dat maar één keer per eeuw plaatsvond.

Zonder Doolhof zou dit deel van Zhong helemaal niet meer beschermd zijn. De Veroveraars waren haar arme land via de Muur binnengedrongen, en nu vielen ook de minder sterke verdedigingswerken weg. Misschien had de Verslinder er op de een of andere manier zelfs wel voor gezorgd dat het bamboe in bloei raakte.

Jhi ging met een plof zitten en stak een grote poot op om Meilin naast haar op de grond te trekken.

‘Ik heb geen tijd om te zitten!’ protesteerde Meilin. ‘Ik moet hier uit zien te komen!’

Ze duwde de pandapoot weg en liep een paar passen naar links. Toen aarzelde ze, draaide zich om en liep een paar passen naar rechts. Jhi maakte een soort snuivend geluidje.

‘Vind je dat grappig?’ vroeg Meilin boos. ‘Dit is niet om te lachen! Ik ben verdwaald. Ik heb geen eten en geen water. Straks ga ik hier nog dood!’

Jhi klopte naast haar op de grond. Het was een heel menselijk gebaar en het deed Meilin aan haar vader denken, die dat ook deed als hij wilde dat ze naast hem kwam zitten om een wijze les te leren. Ze zou er alles voor overhebben om hem nu te zien.

‘Ik heb geen tijd om te zitten!’ herhaalde ze schor. ‘Kom nou mee!’

Het deed er eigenlijk niet meer toe welk pad ze koos, bedacht Meilin. Ze was hopeloos verdwaald. Snel zijn, dat was nu het belangrijkste. Ze moest het Doolhof uit voordat ze stierf van honger of dorst.

Ze begon te rennen, want ze wist zeker dat ze straks een doorgang in de dichte bamboehaag zou zien, dat ze elk moment op het open terrein van Zhong kon uitkomen.

Jhi maakte weer een geluidje achter haar, maar Meilin luisterde niet. Haar totemdier bleek voor de zoveelste keer volslagen nutteloos. Had zij Essix maar gekregen! De valk zou omhoog kunnen vliegen om een uitgang te zoeken.

‘Je zou toch denken dat je wel iets aan een panda zou hebben in een bamboebos!’ mopperde Meilin. Ze rende nog vijftig meter door en kwam toen weer bij een splitsing. Ze kon naar links, naar rechts of rechtdoor. Alle paden zagen er precies hetzelfde uit: lange, smalle weggetjes tussen hoge rijen bamboe.

Meilin bleef staan en keek om. Jhi kwam langzaam maar gestaag achter haar aan. Het meisje zag dat de panda haar poot uitstak en een bamboestengel naar beneden trok, die ze zonder moeite doorboog tot hij afbrak. De bovenkant van de stengel viel vlak bij het pad achter Meilin op de grond en het regende opnieuw bloemen. Jhi kuierde verder en begon te eten: ze proppte poten vol bamboestengels, bladeren en bloemen in haar bek.

Meilin voelde haar eigen honger, een steek in haar buik die moeilijk te negeren was. Als ze niet zo uitgedroogd was geweest, zou het water haar in de mond gelopen hebben. De tweede dag had ze geprobeerd bamboe te eten, maar daar had ze maagkrampen van gekregen die de honger alleen maar erger hadden gemaakt. De plant was te droog en er waren geen zachte, jonge scheuten die makkelijker te verteren zouden zijn.

‘Er moet een weg naar buiten zijn,’ fluisterde ze. Ze keek verwilderd naar de drie paden. Er was echt geen enkel verschil te ontdekken. De vorige keer was ze naar rechts gegaan. Nu ging

ze links, bedacht Meilin. Links, en dan bij de volgende splitsing weer rechts, enzovoort. Zigzaggen. Dat was een goed plan. Op die manier móést ze toch ergens uitkomen.

‘Kom,’ zei ze tegen Jhi.

Deze keer rende ze niet. Ze had er gewoon de energie niet meer voor. Maar ze liep wel snel, zonder op de knagende honger, haar droge keel, de hitte en de vochtigheid te letten.

‘Ik zál een uitweg vinden,’ fluisterde ze. ‘Ik zál in Zhong komen. Ik zál het tegen de Verslinder en onze vijanden opnemen.’

Maar daardoorheen herhaalde een stemmetje heel zachtjes een wanhopige gedachte in haar hoofd.

Ik ga dood. Ik ben verdwaald en ik ga dood.

Een boodschap van zee

Conor zat in elkaar gedoken op de voorplecht van de *Telluns Trots*, het snelste schip van de Groenmantelvloot. Hij kreeg om de paar minuten een lading water over zich heen als het schip door een golf beukte, maar hier kon hij zich tenminste ongestoord ellendig voelen. Het feit dat hij doorweekt was leek slechts een milde, passende straf voor wat hij had gedaan. Hij had de talisman van Rumfuss, het IJzeren Everzwijn, aan de vijand gegeven... ook al had hij nog steeds het gevoel dat hij niet anders had gekund, hij had het wel móéten doen, om zijn familie te redden... Conor was ten einde raad en schaamde zich diep.

Opnieuw vroeg Conor zich af of het lot misschien een foutje had gemaakt. Hij was toch gewoon voorbestemd om herder te worden, meer niet? Hij hoorde helemaal geen Groenmantel te zijn, en hij hoorde ook niet een van de Koningsdieren als totemdier te hebben. Hij was gewoon niet gemaakt om een held te zijn, en Erdas had échte helden nodig om de talismans van de Koningsdieren te pakken te krijgen en de Verslinder te verslaan.

Scherpe tanden beten heel zachtjes in zijn nek. Hij kende die tanden. Het was Briggan, die hem bij zijn kraag greep om hem als een weggelopen welp uit zijn verstopplek te trekken.

‘Ik kom al, rustig maar,’ zei hij met een zucht.

De wolf liet hem los en liep achteruit over het dek.

‘Wat is er?’

Briggan draaide zich om en trippelde met tikkende klauwen naar de ladder die van het voorschip naar het dek leidde. Boven aan de ladder keek hij met zijn doordringende blauwe ogen om naar Conor.

Conor gluurde langs de wolf. Tarik, Rollan en Abeke stonden net achter de grote mast tegenover elkaar in een halve cirkel met twee overduidelijke lege plekken erin. Voor hem waren ze in elk geval overduidelijk. Op de ene plek moest hij zelf staan, en waarschijnlijk was Briggan hem daarom komen halen. Op de andere lege plek hoorde Meilin. Meilin, die nooit in haar een-tje naar Zhong vertrokken zou zijn als Conor niet gezwicht was voor de graaf van Trunswick en alles had verpest...

Hij keek nog eens goed naar zijn reisgenoten. Tarik was al een echte held, hun mentor en leider, een ervaren, oudere Groenmantel. Naast hem, met die vertrouwde grijns op zijn gezicht, stond Rollan, het bijdehante straatschoffie. Hij leek weinig aandacht te hebben voor Tarik, in tegenstelling tot Abeke. Zij was heel serieus en pakte alles graag grondig aan, maar ze was aardiger tegen Conor dan de anderen sinds hij de groep zo teleur had gesteld. Misschien was ze zo rustig omdat ze een jager was. Abeke had net zoveel geduld met mensen als met dieren...

‘Ha, Conor! Kom erbij!’ riep Tarik. ‘We gaan weer proberen in de mast te klimmen, met behulp van de talisman van Arax. Jij mag wel eerst.’

‘Volgens mij was Abeke aan de beurt,’ zei Rollan met een minachtende blik op Conor die hij nauwelijks probeerde te verbergen. Conor kromp in elkaar. Vroeger had hij Rollan als een vriend beschouwd, maar nu niet meer. Niet sinds Meilin was vertrokken...

‘Ja, Abeke is aan de beurt,’ zei Conor. ‘Zij kan sowieso veel beter springen dan ik.’

‘Daarom oefenen we juist,’ zei Tarik geduldig. ‘Jullie moeten je goed voorbereiden op de zoektocht naar de volgende talisman.’

‘Wat is de volgende talisman eigenlijk?’ vroeg Abeke. ‘We weten niet waar we er nog een kunnen vinden.’

‘En zelfs als we hem wel vinden,’ zei Rollan, ‘dan geeft Conor

hem waarschijnlijk toch meteen weer aan de Veroveraars!

‘Zo kan-ie wel weer!’ zei Tarik. ‘Als we straks weer in Groenhaven zijn, is er ongetwijfeld meer over een van de andere Koningsdieren bekend. Ik weet zeker dat Lenori er een heeft opgespoord.’

‘Het spijt me echt,’ zei Conor, die het vreselijk vond dat Rollan zijn blik meed. ‘Dat weet jij ook wel... maar mijn familie...’

‘Jullie ook altijd met je families,’ mompelde Rollan. ‘Ik zou haast blij zijn dat die van mij me al zo jong heeft gedumpt!’

‘Onze dierbaren maken ons sterk,’ zei Abeke, ‘maar ook zwak. Als zij in levensgevaar zijn, is het heel moeilijk om de juiste keuze te maken.’

Rollan keek net zo verbaasd op van haar begripvolle woorden als Conor. ‘Neem je het nou voor hem op?’

‘Ik zeg alleen maar dat we moeten proberen het te begrijpen.’ Abeke staaarde hen allebei boos aan. ‘Iedereen is in levensgevaar tot de Veroveraars verslagen zijn. Ieders familie, ook de mijne.’

Dat was wél een berisping, en Conor vond dat hij die verdiende. Hij beet op zijn lip en stak zijn hand uit naar de nek van Briggan om troost te zoeken in de ruige wolvenvacht. Maar zijn vingers tastten in het niets. Briggan was weggelopen. Misschien kwam het gewoon doordat het schip door een extra hoge golf was gevaren, maar Conor kreeg het gevoel dat zelfs zijn totemdier niet te dicht bij hem in de buurt wilde zijn.

‘Abeke heeft gelijk,’ zei Tarik. Hij praatte heel rustig, zoals altijd, maar met veel overtuiging. ‘Daarom is het ook zo belangrijk dat jullie trainen. Hier is de talisman. Probeer zo snel mogelijk bij de grootmars te komen.’

‘Mag Uraza helpen?’ vroeg Abeke. Haar luipaard lag in rusttoestand als tatoeage op haar onderarm. Uraza had het niet zo op de zee.

Tarik schudde zijn hoofd. ‘Deze keer niet. Kijk eens hoe ver je komt als je alleen met de talisman omhoog springt.’

Abeke knikte. Conor keek een beetje bezorgd naar boven. De grootmars was een klein plateau, slechts drie meter onder de top van de indrukwekkende, vijftienvijftig meter lange mast. Je kon er komen door in de weeflijnen te klimmen, een netwerk van touwen die als ladders vanaf het dek naar de bovenkant van de mast liepen. Maar zij hadden geoefend om recht van het dek naar de onderste ra te springen, het rondhout dat dwars op de mast was bevestigd. Die hing negen meter boven het dek. Het stampen en deinen van het schip maakte het springen nog lastiger.

Conor hoopte dat Abeke zou proberen om in het water terecht te komen als ze viel. Je kon beter in de zee belanden dan op het dek te pletter slaan – tenzij ze natuurlijk op een van de rotsrugwalvissen zou storten die het schip trokken.

‘Concentreer je,’ zei Tarik tegen haar. ‘Richt je op de kracht die je uit de talisman kunt halen. Kijk heel goed naar de plek waar je op de ra wilt uitkomen en zorg ervoor dat je meteen het hout kunt vastpakken.’

Abeke rekte haar schouders en toen haar kuiten. Uraza was ongelooflijk behendig en kon zelfs midden in een sprong van richting veranderen. Conor had geen idee hoe Abeke het er zonder haar luipaard vanaf zou brengen.

‘Toe maar!’ zei Tarik toen het schip recht kwam te liggen in het dal tussen twee golven.

Abeke sprong. De gigantische kracht van de Granieten Ram stuwde haar waanzinnig snel naar boven. Ze vloog als een perfect afgeschoten pijl omhoog, en toen besepte Conor dat ze te snel ging, té hoog sprong. Ze zou recht langs de onderste ra suizen. Sterker nog, ze zou over de top van de mast schieten, zo langs alle touwen, ra’s en al die dingen, en aan de andere kant weer naar beneden kletteren!

Conor hapte naar adem toen ze wanhopig haar knieën introk en in de lucht een salto maakte om haar lichaam af te remmen.

En toen, net op het moment dat ze over de top van de mast heen was, strekte ze haar armen uit en greep het dunne touw dat daar hing, het vlaggentouw waaraan het vaandel van de Groenmantels, hoeders van Erdas, werd gehesen. Heel even dacht Conor dat het touw zou knappen en dat hij zou moeten toekijken hoe Abeke haar dood tegemoet zou duikelen.

Maar het touw bleef heel. Abeke zwaaide om de mast heen en bonkte met haar schenen tegen een dwarshout. Haar handen gleden een meter omlaag langs het touw voordat ze houvast vond en zichzelf weer terugzwaaide. Ze beukte bijna met haar voorhoofd tegen dezelfde ra, maar dat wist ze te voorkomen door een onelegante maar doeltreffende salto te maken en zich met haar voeten af te zetten tegen het hout. Na een tijdje had ze genoeg vaart geminderd en kon ze omláág klimmen naar de grootmars. Vanaf daar keek ze naar het dek, tweeëntwintig meter onder haar. Ze zwaaide en Conor zwaaide opgelucht terug.

‘Dat is een verrekt krachtige talisman,’ zei Rollan.

‘Hij reageert op de aangeboren talenten van Abeke,’ zei Tarik, die goedkeurend knikte.

‘Dat zal wel,’ zei Rollan. ‘Ik denk niet dat je daarboven veel aan een wolf hebt, of wel, Conor?’

Voordat Conor kon bedenken of dat als grapje was bedoeld of niet keek Rollan omhoog. Essix, die was neergestreken in een van de touwen waarmee de grote mast was vastgezet, vloog plotseling met een langgerekte, slepende kreet op.

‘Heeft ze iets gezien?’ vroeg Conor.

Rollan wees naar bakboord, over de witte schuimkoppen van de blauwe zee, in de richting van de gebogen horizon. ‘Daar. Een vogel, volgens mij.’

Tarik hield zijn hand boven zijn ogen en keek ook. ‘Ik zie niets.’

‘Jawel, een klein zwart-wit vogeltje. Het vliegt heel laag,’ ging Rollan verder. ‘Het stuitert over de golven naar ons toe. Essix zal

toch geen honger hebben, hè? Ik heb haar vanochtend nog eten gegeven.'

'Het is een stormvogeltje,' zei Tarik. 'Een postvogel, net zoals de duiven van Eura. Ik denk dat Olvan of Lenori ons een bericht heeft gestuurd.'

Er klonk een bonk op het dek en iedereen draaide zich om. Daar zat Abeke op één knie, met één hand op het dek.

'Ik ben naar beneden geklommen om van de onderste ra te springen!' zei ze enthousiast. 'Ik wist dat ik het kon. De talisman remde me af, het was net alsof ik een zwevend veertje werd. Wie gaat er nu?'

'Ik denk dat we even pauze moeten houden,' zei Tarik. 'We hebben een bericht.'

'Ik heb wel eens een lied over stormvogeltjes gehoord,' zei Rollan waakzaam. 'Ze brengen toch storm, of ongeluk?'

Conor, die naar de zee had staan turen, ontdekte nu eindelijk een vogeltje dat uit de zee vloog. Het leek wel alsof het zich afzette tegen een golf. Het stormvogeltje bleef even op de reling zitten en flitste toen naar de hand van Tarik. Essix, die hoog boven hen had gevlogen, landde op Rollans schouder en staarde met haar priemende amberkleurige ogen in de zwarte ogen van het stormvogeltje, die alle kanten op schoten.

Voorzichtig haalde Tarik een klein bronzen buisje van het pootje van de vogel, waarna hij het diertje hoog in de lucht hield. Het maakte een schrill, kwetterend geluid en vloog terug naar zee.

'Zit daar een bericht in?' vroeg Conor. 'Het lijkt zo klein.'

Tarik knikte en draaide het piepkleine buisje open. Er zat een rolletje papier in ter grootte van zijn pinknagel. Hij haalde het eruit en rolde het open: het bleek verrassend lang.

'Luchtpostpapier,' zei hij.

'Gaat het over Meilin?' vroeg Conor. Hij hoopte vurig dat haar niets was overkomen. Ze waren een week op padvindersmis-

sie om even niet aan het vermiste meisje te denken en ook om te leren zeilen. Het had niet gewerkt. Hij wilde zo graag goed nieuws te horen krijgen, dat ze ongedeerd bij de Groenmantels in Zhong was aangekomen, of zelfs al veilig en wel met hen op de terugweg was...

‘Deels,’ zei Tarik. ‘Het is een bericht van Olvan. *“Geen nieuws van Meilin. Verblijfplaats Dinesh bevestigd. Nieuwe opdracht. Ga naar Kho Kensit. Afspraak met boodschapper in de herberg van de Heldere Maan, naast de oostpoort van Xin Kao Dai. Maar pas op. Stad is in handen van de vijand. Succes.”*’

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Rollan. ‘Ik dacht dat we terug naar Groenhaven zouden gaan, of in elk geval naar een plek waar het lekker warm was.’

‘Kho Kensit is een provincie aan de rand van Zhong,’ legde Tarik uit. Lumeo, zijn totemdier, deed zijn bezorgde blik na en fronste zijn ottersnuitje. ‘Xin Kao Dai is de dichtstbijzijnde haven.’

‘We kunnen niet zomaar naar vijandelijk gebied varen,’ zei Conor. ‘Dan hebben we een leger nodig!’

‘Het is een drukke haven, met reizigers uit alle windstreken,’ zei Tarik. ‘Als we ons vermommen en ons ’s nachts in een van de sloepen van ons schip aan land laten zetten...’

‘Ik ben heel goed in vermommingen,’ zei Rollan. ‘In de hut van de eerste stuurman staat een kist met kleren. Daar zitten vast wel een paar mantels in die niet groen zijn, en andere dingen die we kunnen gebruiken. O, we kunnen ons als muzikanten verkleden! Die lijken altijd overal zonder problemen binnen te komen.’

‘We hebben geen instrumenten,’ zei Tarik. ‘En die zouden we bovendien niet kunnen bespelen.’

‘En wat dachten jullie van schaduwpoppen?’ opperde Conor. ‘Zo’n groep is wel eens in Trunswick langsgekomen. Dan hebben we alleen een groot wit doek nodig – misschien kunnen we

een zeil lenen! En we moeten een paar figuren uitknippen en ergens een grote lantaarn vandaan halen. De groep die ik heb gezien speelde een voorstelling over allerlei verschillende soorten schapen, je weet wel: de Amayaanse zwartbuik, de witte Euraanse langhaar...'

'Schaduwpoppen!' riep Rollan uit, alsof hij nog nooit zoiets stoms had gehoord.

'We hebben een dag de tijd om iets te bedenken, als de walvissen op volle kracht doorzwemmen,' zei Tarik. 'Ik zal het ook even aan de kapitein vragen als ik hem straks van onze koerswijziging op de hoogte ga stellen. Misschien heeft hij nog een goed idee.'

Abeke las het bericht nog een keer door.

'Dinesh is toch de olifant?' vroeg ze terwijl ze naar de kriebelige letters wees. 'Dé Olifant, bedoel ik. Het Koningsdier.'

'Ja,' zei Tarik. 'Hij bewaakt de talisman van de Leien Olifant. Die wij moeten gaan halen.'

Abeke keek naar Conor.

'Deze houden we als we hem hebben, goed?' vroeg Rollan.

Conor knikte ongelukkig.

'Natuurlijk houden we deze,' zei Tarik. 'Maar nu moeten jullie verder met oefenen, zolang de zee nog redelijk kalm is. Wie wil?'

'Ga jij maar,' stootte Conor uit tegen Rollan. 'Ik... ik ben op eens een beetje zeeziek. Ik moet even liggen.'

Hij draaide zich om en wankelde weg. Hij struikelde bijna over Briggan en sleepte zichzelf toen langs de reling naar de kajuittrap op het achterdek en verder naar de hutten beneden. De wolf volgde hem geduldig.

Conor was niet echt zeeziek. Hij schaamde zich. Hoe kon hij oefenen als Rollan hem duidelijk niet vertrouwde? Tarik en Abeke deden hun best, dat kon hij merken, maar Rollan niet. Zodra Conor iets zei, werd hij meteen door Rollan op zijn nummer gezet. Hoe kon hij helpen om een nieuwe talisman van een

Koningsdier te krijgen als Rollan hem er telkens aan herinnerde dat het bij het IJzeren Everzwijn allemaal zo verschrikkelijk mis was gegaan?

En hij voelde zich nog ellendiger doordat ze nu stiekem bezet gebied in gingen sluipen, met een handjevol mensen tegen de overmacht van de Veroveraars. Conor was geen lafaard, maar hij durfde gewoon niet te denken aan wat er zou kunnen gebeuren als ze gepakt werden. Hij maakte zich niet alleen zorgen om zichzelf, maar ook om Briggan, en om de mensen die hij als zijn vrienden was gaan beschouwen, ook al dachten zij daar misschien anders over. Ze zouden allemaal hun steentje moeten bijdragen. Er was geen ruimte voor fouten.

‘Ik ga mijn uiterste best doen,’ fluisterde hij tegen Briggan terwijl hij op zijn smalle kooi ging zitten en de wolf tegen zich aan trok. ‘Ik zal laten zien dat ik een echte Groenmantel kan zijn!’